

ordninger. Naar den af Regeringen foreslaaede Afgifts Højde skal opgøres, maa nemlig yderligere tages i Betragtning, at Forestillingsgiveren ikke kan dække Skatten ved at lægge 15 pCt. paa Billetpriserne, idet han efter Forslaget ogsaa skal svare 15 pCt. af Prisforhøjelsen. Skal det kgl. Teater med en Bruttoindtægt af 1 Mill. Kr. kunne udrede Skatten uden at anvende noget af den tidligere Indtægt dertil, maa Teatret kunne forhøje sine Indtægter til 1,180,000 Kr. (15 pCt. heraf er 177,000 Kr.). Teatret maa altsaa forhøje sine Billetpriser med gennemsnitlig 18 pCt. Medens den højeste Billetskat, man andetsteds er gaaet til, andrager 10—11 pCt., er Regeringsforslagets Bruttoindtægtsbeskatning faktisk 7—8 pCt. højere. I en længst forsvunden Tid var det god Skattepolitik at opkræve *Tiende*. Regeringsforslaget tilsigter nu paa et bestemt Næringsomraade at opkræve næsten *to Tiender*.

Mindretallet har i det foran anførte kun fremhævet de Urimeligheder og Ubilligheder, som Regeringsforslaget indeholder i Sammenligning med andetsteds anvendte Skatter paa Forestillinger. Det skal ikke komme ind paa en principiel Drøftelse af selve denne Skat, der medfører en Forøgelse af den indirekte Forbrugsbeskatning, skønt demokratisk Skattepolitik overalt og ogsaa hidtil i Danmark har tilstræbt en Formindskelse af dens Omraade. Naar Flertallet som Forsvar for Skatten anfører, „at de betydelige Beløb, der udgives til Forlystelser af forskellig Art, ere Udtryk for en Skatteevne hos Forbrugerne, til hvilke Staten med god Føje kan stille Krav“, skal dog bemærkes, at Staten gennem den progressive Formue- og Indtægtsskat paa retfærdigere Vis kan stille sine Krav til den skattepligtiges Evne. Den „Skatteevne“, der finder Udtryk gennem Beløb, der udgives til Forlystelser, giver sig ligesaa iøjnefaldende Udslag paa mangfoldige andre Maader, nemlig ved den hele Levofod, ved Folkehold, Selskabelighed, Rejser, ved Deltagelse i Festmaaltider, Besøg paa Restaurationer og Beværtninger, ved Be-

boelsesforholdene, ved Erhvervelse af Bohave, Beklædning, Bøger og Kunstgenstande. Hvis man vilde beskatte de forskellige Former, under hvilke „Skatteevnen giver sig Udslag“ ud over et nødtørftigt Minimumsforbrug, vilde man vende tilbage til gamle utilfredsstillende og meningsløse Skattesystemer. Det skal endelig ikke overses, at nogen Adspredelse, Underholdning, Fornøjelse, Kunstnydelse er en menneskelig Nødvendighed, og at det er ganske ubilligt at fordyre Adgangen hertil for den ubemidlede eller mindre velstillede Del af Befolkningen.

De faa Ændringsforslag, Mindretallet stiller, ere kun Forsøg paa i alt Fald at formindske Forslagets skadelige Overdrivelser ved i Almindelighed at nedsætte Procentafgiftens Størrelse og ved desuden for Teaterforestillinger og Koncerter at bevare de nuværende Skatteforhold. Statsmagtens Repræsentanter skyldes selvfølgelig at tage Hensyn til kunstneriske Kulturværdier og ville gøre grov Uret ved at fortrædige dem. Men da det ikke er muligt at sondre mellem, hvad der er Kunst og Ikke-Kunst, ved lovgivningsmæssigt at drage et Skel mellem forskellige Arter af Forestillinger, skal her kun henvises til, at en rent økonomisk Betragtning maatte gøre det naturligt at stille Teatre og Koncerter noget anderledes end andre Forestillinger. Det er godtgjort, at Musiklivets Vilkaar ere saa trange, at en Forringelse af disse vil være ensbetydende med Ødelæggelse, og for Teatre, der alle virke med et fast, fæstet eller flere Aar engageret stort Personale, ville økonomiske Vanskeligheder være af alvorligere samfundsmæssig Betydning end for den Art af Forestillinger, der beror paa Enkeltperson eller paa et delvis for kortere Perioder engageret Personale. Naar Flertallet mener, at den Omstændighed, at Teaterdrift har været en daarlig Forretning i København, kun skyldes „Forvaltningen af de betydelige Beløb, der gaa gennem Teatrenes Kasser“, skal Mindretallet ikke undersøge den Sagkundskab paa Teaterdriftens Omraade, der her udtaler sig med saa stor Overlegenhed om